

[Jane Oksen]

Jeg synes, at Lotzudvalget meget klart har defineret sin opgave, når de i betænkningen siger, at det er udvalgets opfattelse, at princippet om, at social- og sundhedsforvaltningen i alle sociale spørgsmål må kunne yde borgeren en helhedspræget og kvalificeret rådgivning, fortsat må være krumtappen i det sociale bistands-system.

Fremskridtspartiet har altid sagt, at amterne kun er medvirkende til unødigt dobbeltadministration. Skal opgaverne løses på en for befolkningen god måde – og det må netop være hensigten – må kommunerne selvfølgelig være de naturlige til det. De er jo, når alt kommer til alt, tættest på borgerne. Der er mindre kommuner, der frygter en sådan udlægning, eller er det mon økonomien, man er bange for?

Hensigten er, som jeg har sagt, ikke at forringe vilkårene for nogen af de svage i samfundet, men at de penge, der eventuelt kan spares i amterne, skal følge med ud til kommunerne.

At vi har debatten i dag, kan måske være uheldigt, da pjecen fra Kommunernes Landsforening: »På vej mod nye løsninger?«, først nu er sendt til høring i kommunerne med svarfrist den 1. marts.

Det er imidlertid glædeligt, at Kommunernes Landsforening, som jo må være talsmand for kommunerne, i deres udgangspunkt siger, at amterne ikke skal løse opgaver, som kommunerne kan løse lige så godt. Formanden, borgmester Thorkild Simonsen, er vist ikke helt enig med sine socialdemokratiske kolleger i Folketinget, når han helt klart siger, at amterne kun er en overgangsløsning i dette samfund.

Formanden for Lotzudvalget, hr. Jørgen Lotz, har også udtrykt sig helt klart i debatten, når han siger, at amterne har udspillet deres rolle på det sociale område.

Man kan godt undre sig lidt over, at 52 af de 86 høringssvar angående udlægning af amtets opgaver til kommunerne på det sociale område har været negative. Man kan undre sig over, hvorfor man er negativ; om det i de forskellige organisationer skyldes frygten for ens eget levebrød. Det kan efter min mening ikke være fornuften, der råder her.

Når socialministeren i sin redegørelse har fået – hvis man kan kalde det det – lidt kolde fødder og forsøger at trække tiden lidt ud ved at nedsætte flere udvalg, kan det måske hænge sammen med disse høringssvar.

Der er jo ikke tale om, at man forhaster sig, med den lange debat, der har været. Det er også meningen, at amtskommunernes sociale opgaver skal udlægges til primærkommunerne over en periode på 5 år, så der er rigelig tid til at få gjort det ordentligt.

Når socialministeren har betænkeligheder, hænger det formentlig sammen med de mange organisationer, der udtrykker betænkeligheder, men sådan vil det vel altid være, når der er noget nyt.

Der var også store betænkeligheder, dengang særforsoget i 1980 blev udlagt fra staten til amterne. I de forløbne år er der allerede mange opgaver på vej ud til kommunerne, så mon ikke vi ender dér, at det er kommunerne, der står for hele det sociale område?

Hvis vi skal se det fra brugernes side, og det bør vi, er de ofte frustrerede over lange ventetider, dobbeltadministration og alt for mange eksperter, der ofte har forskellige meninger om deres sag.

Som en leder af et dagcenter i Ålborg, Leif Krushave, udtaler:

»Eksperter er ikke socialudvalgenes embedsmænd, men os, der sidder ved fingrene nede i skidtet til daglig i institutionerne.«

Det er måske en lidt grov måde at sige det på, men meningen er god nok. Det må være behandlerne, der kender klienterne, der ved mest om det, og så kan det for så vidt være underordnet, om det er stat, amt eller kommune, der administrerer.

Det er ikke nogen begrundelse for at sige, at det bliver dårligere, fordi det bliver lagt ud. Der er mange dygtige folk, der omgås vore revaliderende, døgnanbragte unge handicappede og andre. De ved ofte, hvad der er bedst for klienten, men i dag er det desværre sådan, at de tit skal spørge i øst og vest, før de får lov til at gøre det, der er bedst for klienten.

Hvad angår anbringelse af børn og unge, bør det afgjort overtages alene af kommunerne, og man kan godt sætte spørgsmålstejn ved, hvad amtet egentlig har her at gøre. Det er for de unge i familiepleje naturligt, at kommunerne tager sig af det, og når børn og unge er på døgninstitution, burde kommunerne også sørge for det.

Vi skal alle opfylde bistandslovens intentioner om, at børn og unge så vidt muligt skal tilbage til deres hjem igen. Her er det netop kom-